

200707235/1.

Datum uitspraak: 29 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/8544 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 17 september 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 september 2007, verzonden op 18 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

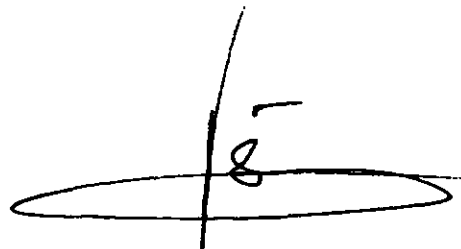
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 november 2007

154-561.

Verzonden: 29 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/8544

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 17 september 2007

inzake

geboren op
van Sierra Leoonse nationaliteit,
verblijvende te
ciser,
gemachtigde mr. M.M. Volwerk,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E. ten Berg.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Op 26 december 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij besluit van 21 augustus 2002 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 juncto artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 met ingang van 26 december 2001 geldig tot 26 december 2004.

Op 18 oktober 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 30 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld ter zitting van 23 augustus 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

12w d.
1510

AWB 07/8544

2

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 30 januari 2007 in rechte stand kan houden.
2. In dit besluit heeft verweerder zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat de grond voor verlening van de aan eiser met ingang van 26 december 2001 verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is vervallen. Daarom kan de aanvraag van eiser voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 worden afgewezen.
3. Verweerder heeft zich in dit besluit verder op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden en dat dit standpunt, ook in het licht van de huidige situatie, blijft gehandhaafd.
4. Verweerder heeft het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone naar aanleiding van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 op 16 september 2002 beëindigd. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft in haar uitspraak van 26 februari 2003 (JV 2003, 140) overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone zodanig ten goede is veranderd dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden. Gezien deze uitspraak en gegeven de ruime beoordelingsmarge voor verweerder bij beantwoording van de vraag of een categoriaal beschermingsbeleid moet worden gevoerd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de grond voor verlening, van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is vervallen. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt gesteld dat de ambtsberichten inzake Sierra Leone van ná 8 juli 2002 geen aanleiding vormen om (opnieuw) een categoriaal beschermingsbeleid te gaan voeren.
5. Mitsdien is aan de orde de vraag of verweerders standpunt, dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning, omdat eiser ten tijde van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, noch ten tijde van het bestreden besluit in aanmerking kwam voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden, juist is.
6. Ter beantwoording van deze vraag overweegt de rechtbank als volgt.
7. Ter onderbouwing van zijn aanvraag van 26 december 2001 en zijn beroep van 23 februari 2007 heeft eiser - kort samengevat - aangevoerd dat hij in december 1998, tijdens een aanval op zijn dorp , gevangen werd genomen door rebellen van het Revolutionary United Front (RUF) en bij hen in gevangenschap heeft verbleven totdat hij in 2000 wist te ontsnappen. Eiser keerde terug naar zijn dorp waar hij en zijn vader door de dorpelingen en de Civil Defense Forces (CDF) werden beschuldigd van collaboratie met de rebellen. Ofschoon eisers vader het dorp, anders dan eiser, nooit had verlaten, werd hij vanwege eisers verblijf bij de rebellen vermoord. Eiser werd gespaard en vluchtte in november 2001 per schip naar Nederland.
8. In beroep heeft eiser aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte niet in aanmerking heeft gebracht voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, dan wel c, van de Vw 2000.

AWB 07/8544

3

9. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die op zichzelf of in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

10. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Dit geldt evenzo voor de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan de feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat. Bij de hiervoor genoemde vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast, indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

11. Verweerder heeft zich in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen. De verklaring van eiser dat zijn identiteitskaart bij een brand tijdens de aanval op zijn dorp in 1998 verloren is gegaan, wijst verweerder, onder verwijzing naar hetgeen blijkt uit het hierna weergegeven standpunt ten aanzien van de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas, als onvoldoende van de hand. Verweerder licht zijn standpunt toe door in het bestreden besluit te stellen dat het op de gestelde brand volgende gedwongen verblijf bij de rebellen niet geloofwaardig wordt geacht, zodat eisers verklaringen ten aanzien van het ontbreken van een identiteitsbewijs logischerwijs evenmin kunnen worden gevolgd.

12. Daarnaast acht verweerder het niet aannemelijk dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs van de door hem beweerde reisroute heeft overgelegd, noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over de reisroute te geven. Verweerder heeft eiser daarbij onder meer aangerekend dat hij heeft verzuimd enige informatie te verstrekken over de haven van vertrek van het schip, de plaatsnaam van de haven van aankomst in Nederland en de naam van het schip, waarmee hij van Sierra Leone naar Nederland is gereisd. De enkele stelling van eiser dat hij tijdens de vaart ziek was en alleen maar in de machinekamer heeft verbleven, heeft verweerder niet plausibel geacht. Eiser had gelet op de aard en de duur van de reis alsmede gelet op zijn eigen waarnemingsvermogen redelijkerwijs meer concrete informatie kunnen prijsgeven. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het ontbreken van reisdocumenten, die noodzakelijk zijn voor een reis van Sierra Leone naar Nederland aan eiser kan worden toegerekend, omdat vanwege het ontbreken van enig verifieerbaar detail aangaande de reis, geen geloof kan worden gehecht aan de wijze waarop eiser zijn reis stelt te hebben ondernomen. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

13. Voor zover eiser zich op het standpunt stelt dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan een cirkelredenering, omdat verweerder heeft gesteld dat het ontbreken van

AWB 07/8544

4

identiteitsdocumenten afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas en dat vanwege de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas zijn verklaringen omtrent het ontbreken van een identiteitsdocument ongeloofwaardig zijn, overweegt de rechtbank als volgt. Zoals blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 6 augustus 2004, 200405114/1, (JV 2004, 447 en LJN: AQ7418) maakt het feit dat de motivering van het standpunt, te weten dat niet aannemelijk is geworden dat de identiteitskaart van eiser verloren is gegaan bij een brand en het ontbreken van documenten derhalve aan eiser is toegerekend, niet dat sprake is van een cirkelredenering. De beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas is als zodanig op deze wijze niet ten grondslag gelegd aan het oordeel van verweerder over de toerekenbaarheid van het ontbreken van documenten, omdat het oordeel van verweerder over de geloofwaardigheid van de brand los van de andere aan het oordeel over het asielrelaas ten grondslag gelegde omstandigheden is gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 mede gebaseerd op toerekenbaar ontbreken van formele dan wel indicatieve reisbescheiden, alsmede op het ontbreken van gedetailleerde, consistente en verifieerbare verklaringen met betrekking tot de beweerde reisroute. De grief van eiser faalt derhalve.

14. De rechtbank overweegt voorts dat indien sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, ingevolge vaste jurisprudentie geldt dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

15. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht geen sprake. Verweerder heeft eisers verklaringen inzake de aanval op zijn dorp, het daaropvolgende gedwongen verblijf bij de rebellen, de ontsnapping en de gebeurtenissen na terugkeer in zijn dorp in hun geheel ongeloofwaardig geacht. Verweerder heeft hierbij betrokken dat eiser, vage, summiere en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft eiser vage verklaringen afgelegd omtrent de datum van de aanval door rebellen op het dorp alsmede omtrent de datum van zijn ontsnapping aan die rebellen. Hoewel verweerder heeft aangegeven dat wellicht niet van eiser kan worden verwacht dat hij exacte data van de gebeurtenissen kan reproduceren, is het anderzijds niet aannemelijk te achten dat eiser met betrekking tot een dermate ingrijpende gebeurtenis als een ontsnapping aan de rebellen van het RUF geen nauwkeurigere datum kan noemen dan enkel een jaaraanduiding. Bevreemdingwekkend acht verweerder voorts eisers verklaring dat de kolonel van de rebellen aan eiser een flesje ruwe diamanten in bewaring geeft, terwijl eiser een gevangene van deze rebellen is. De eenvoudige wijze waarop eiser aan de rebellen is ontsnapt, heeft verweerder eveneens ongeloofwaardig geacht. Bovendien strookt eisers verklaring dat hij bij het sprokkelen van hout via de bossen heeft kunnen vluchten, volgens verweerder geenszins met zijn stelling dat de rebellen zeer oplettend waren. Tevens heeft verweerder de problemen die eiser bij terugkeer in zijn dorp stelt te hebben ondervonden van dorpelingen en de CDF ongeloofwaardig geacht. Eiser heeft in dit verband verklaard dat hij en zijn vader beschuldigd werden van collaboratie met de rebellen. Verweerder heeft dit niet plausibel geacht nu uit eisers verklaringen kan worden opgemaakt dat tijdens de aanval in het dorp meerdere dorpsbewoners door de rebellen zijn opgepakt, zodat redelijkerwijs mag worden verwacht dat de achtergebleven dorpelingen deze situatie juist hebben ingeschat. Ter ondersteuning van dit standpunt wijst verweerder er op dat eisers vader ook een van de achtergebleven dorpelingen was, die bovendien door zijn dorpsgenoten alsmede door de CDF al die tijd, te weten tot eisers terugkeer in 2000, ongemocid is gelaten. Gelet hierop komt verweerder tot de conclusie dat de verklaring dat juist de vader van eiser, vanwege

AWB 07/8544

5

collaboratie met de rebellen, geëxecuteerd zou zijn, terwijl eiser die bij de rebellen heeft verbleven gespaard is, als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt. Daarbij heeft verweerder belang gehecht aan de omstandigheid dat het evenzo ongeloofwaardig is dat een dorpsgenoot van eiser een bevel tot executie van eiser negeert en represailles riskeert van de dorpsgenoten door een 'collaborateur' te laten ontsnappen.

16. In beroep heeft eiser aangevoerd dat de in de zienswijze overgelegde medische stukken bevestigen dat er bij eiser sprake is van klachten die wijzen op een mogelijk trauma en dat dergelijke klachten in de regel invloed hebben op het concentratievermogen en het geheugen van slachtoffers. Eiser heeft gesteld dat de medische stukken voldoende aanknopingspunten boden voor verweerder ten behoeve van nader onderzoek door het Bureau Medische Advisering (BMA). De rechtbank begrijpt de stelling van eiser aldus dat hij vanwege zijn fysieke en psychische gesteldheid niet in staat zou zijn geweest meer concrete verklaringen af te leggen. Eiser kan hierin evenwel niet worden gevolgd. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat uit de medische stukken van eiser niet is gebleken dat de gezondheidssituatie van eiser in de weg staat aan het afleggen van consistente verklaringen. Van de noodzaak tot inschakelen van het BMA is de rechtbank voorts niet gebleken nu eiser tijdens het nader gehoor van 7 februari 2006 heeft verklaard lange tijd niet meer bij een medische hulpverlener te zijn geweest en niet onder behandeling van een arts te staan.

17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten. De rechtbank ziet in hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op dit standpunt heeft gesteld.

18. Voor zover eiser heeft betoogd dat hem in het licht van de huidige situatie in zijn land van herkomst ten onrechte geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, anhef en onder a, b dan wel c, van de Vw 2000, is verleend, overweegt de rechtbank dat verweerder eiser in redelijkheid ook hier de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas heeft kunnen tegenwerpen. Verweerders standpunt inzake de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas kan dan ook de rechterlijke toets doorstaan.

19. Gelet op het voorgaande heeft verweerder eiser, naar het oordeel van de rechtbank, op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

20. Het beroep is derhalve ongegrond.

21. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

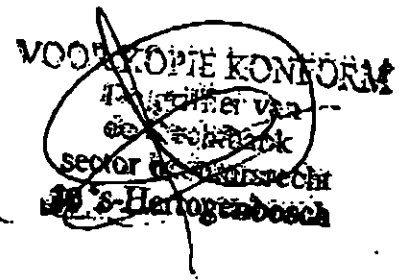
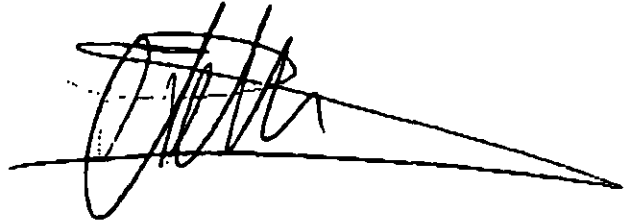
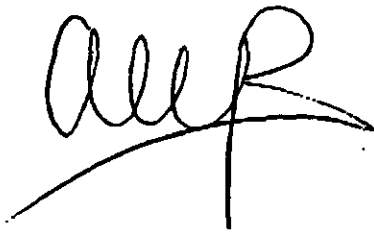
AWB 07/8544

6

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond;

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvel als rechter in tegenwoordigheid van
drs. A.C.H. Handels als griffier en uitgesproken in het openbaar op 17 september 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **18 SEP. 2007**

15. okt. 2007 10:28
**HOGERVORST
WUDKA**

HOGERVORST & WUDKA 043-3257858

Nr. 8453 P. 1

Hoger beroep

advocaten & procureurs

mw. mr. M.E.Th. Hogervorst
mr. Izi Wudka
mw. mr. M.M.G. Crompvoets

• Bevestigings- en Niet-Aanvaarding Inzake
• Mediatie

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

Hertogsingel 20
6214 AD Maastricht

Tel.:
043 - 325 78 00

Fax:
043 - 325 78 58

E-mail:
info@hogervorstwudka.nl

Inzake:

De heer --
momenteel wonende te
aan de
appellant,

Gemachtigde: mr. I. Wudka

Verweerder:

Ministerie van Justitie,
de Staatssecretaris van Justitie

Hoger beroep tegen:

De uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch d.d. 17 september 2007.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5616-C 15 OKT 2007	
ZAAKNR.	07235
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

i.s.m.
Advocatenkantoor Engelen
3630 Minsmechelen België
Tel.: 0032-89-764779

Vanderputte Advocaten
3630 Minsmechelen België
Tel.: 0032-89 766256

1. Inleiding:

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechter van de Rechtbank 's-Gravenhage, Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, d.d. 17 september 2007, met kenmerk AWB 07/8544, waarvan u bijgaand afschrift aantreft als *productie 1*.

Appellant heeft ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige beroepschrift.

2. Grieven:

Grief I:

In strijd met de wet is het gegeven dat de Rechter in zijn beslissing van 17 september 2007 niet ambtshalve overweegt dat verweerder met het nemen van de afwijzende beslissing op de aanvraag verlening van een vergunning asiel voor onbepaalde tijd, te laat is.

3. Toelichting op de grief I:

Immers appellant wordt een vergunning asiel voor bepaalde verstrekt in 2002 (21 augustus) op grond van het alstoen geldende beleid met betrekking tot de categoriale bescherming.

Op 16 september 2002 wordt het categoriale beschermingsbeleid met betrekking tot Sierra Leone afgeschaft.

Het is dan in strijd met de wet appellant dan nog bijna vijf jaren, op 30 januari 2007 wordt een afwijzende beslissing afgegeven, te laten wachten om vervolgens geen vergunning te verstrekken.

Verweerder had appellant tijdig moeten inlichten dat zijn vergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van het categoriale beschermingsbeleid als beëindigd beschouwd kon worden c.q. de beschikking kunnen intrekken.

Door dat niet te doen mocht appellant erop vertrouwen dat hem inmiddels een vergunning tot verblijf voor onbepaalde tijd zou worden verstrekt, hetgeen te meer aan de orde is nu appellant in 2004 de verlenging aanvraagt en daarop door verweerder pas in januari 2007 een beslissing wordt genomen.

Voorts brengt appellant nog naar voren dat de Vreemdelingenkamer in haar beslissing van 17 september 2007 en waarvan beroep aan de orde is een aantal overwegingen naar voren brengt.

Een tweetal overwegingen staan onder punt 11 en 12. Aan die overwegingen verbindt de Rechtbank echter geen consequenties, zodat die beslissing een ernstig motivatiegebrek kent.

CONCLUSIE:

Appellant uw Raad verzoekt het hoger beroep gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Gemachtigde

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, cursive letter 'S' or 'K' with a horizontal line extending from the bottom.